

РЕШЕНИЕ

№ 18975

гр. София, 17.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **82** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Д. К. с ЕГН [ЕГН] с посочен адрес за призоваване [населено място] кв.Н. [улица] вх.Б ет.4 ап.20 срещу ЗППАМ № 1956 / 10.12.2025г ,издадена от А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР , с която по отношение на жалбоподателката е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) бб)от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.На основание чл.172 ал.2 т.1 от ЗДвП е отнето свидетелството ѝ за управление на МПС №[ЕИК].

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. За жалбоподателката не било ясно ,защо ѝ се налага процесната ПАМ ,поради несъответствие на посочените като нарушени законови разпоредби в АУАН и ЗПАМ. Конкретизира,че посочената в ЗПАМ норма на чл. 171, т. 1, б. з) бб) от ЗДвП съдържа в себе си седем различни хипотези и не е ясно както точно нарушение по чл.175 от същия закон е извършила. Искане се отмяна на ЗППАМ № 1956 / 10.12.2025г ,издадена от А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично. Заявява ,че не знае защо е с отнета книжка ,незнае за никакво ПТП в което да е участвала и сигнала ,който е подаден срещу нея е тенденциозен.

Ответникът – А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при

СДВР не се явява и не се представлява. Не е изразил становище по същество на спора.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8;. Заповедта е връчена на 10.12.2025 г.

Процесната ЗПАМ е издадена от А. С. С. , мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, след като с АУАН бланков № 702636 / 10.12.2025г съставен от същия полицейски орган - А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е установено ,че В. Д. К. е управлявала МПС Х. с табели с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] ж.к Л. Т. [жилищен адрес]като е нарушил задълженията си като участник в ПТП,поради което според органа наложи ПАМ са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. з) бб) от ЗДВП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на СУМПС за три месеца,в качеството му на орган по изпълнението ,съгласно чл.271 от АПК.

Очевидно е ,че ответника не е наясно нито в какво производство издава ЗПАМ , нито в какво качество извършва процесуалните си действия.

За да отнеме СУМПС в качеството си на орган по чл.271 от АПК ,на първо място следва да са му предоставени такива компетенции от Министъра на МВР,каквито данни няма в настоящето производство. От друга страна липсва изпълнително основание ,за което да са приложими разпоредбите на дял V от АПК.

Настоящия съдебен състав приема ,че е сезиран с оспорване на заповед за налагане на ПАМ ,издадена на осн.чл.22 от ЗАНН във вр. с по чл. 171, т. 1, б. з) бб)от ЗДВП,доколкото по делото е налична Заповед №513з-12686 / 14.10.2025г и заповед № 513з-9628 / 13.09.2024г /стр.20 и 21 от делото / ,с които се възлагат контролни функции на ответника А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР,а не функции по изпълнение на влезли в сила административни актове издадени от органите на МВР.

В мотивите на заповедта липсва каквато и да било конкретика относно извършеното от К. нарушение , за което да е налице основание за налагане на ПАМ. Липсва дори дата на извършване на нарушението . Единствено препращането към издаден АУАН в отсъствие на нарушителя , по сигнал на очевидец не е достатъчно основание да се състави АУАН ,а още по-малко Заповед за налагане на ПАМ. В намиращото се на стр.12 от делото „Сведение“ от очевидеца К. Н. К. е посочена дата 14.10.2025г ,когато същия бил видял SUV с марка Х. с червен цвят при излизане от ред с паркирани автомобил е ударил дясностоящия до него автомобил с [рег.номер на МПС] . Атомобила бил управляван от жена , която напуснала произшествието. Липсват данни ,къде е станало това ,кога е дадено това сведение и пред кого. При такава оскъдна фактическа обстановка ,на 21.10.2025г по разпореждане на ОДЧ-99 е посетено ПТП на паркинга на бл.67 в ж.кЛев Т. ,като на място бил установен свидетел К. Н. К. от [населено място] ,който преповторил казаното в горепосоченото „Сведение“ ,видно от докладната записка на

мл.автоконтрольор сектор ОКПД при ПП-СДВР И. Д.. АУАН бланков № 702636 / 10.12.2025г е съставен от А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР два месеца по-късно .

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, а по същество е и ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. По делото е приложена заповед № 513з-9628 / 13.09.2024г , видно от което А. С. С. - издателя на акта е назначен за мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР .

Следователно , както беше изложено и по-горе,следва да се приеме че ЗППАМ № 1956 / 10.12.2025г ,издадена от А. С. С. , мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадена от компетентен орган по реда на глава V от АПК във вр. чл. 22 от ЗАНН.

На първо място съдът намира, че заповедта е издадена при липса на фактически и правни основания за издаването ѝ.

Не е описано по ясен и категоричен начин , извършеното нарушение за преустановяване и поправка на което е издадена съотв.ПАМ.

Както вече беше посочено , при неизяснен случай за осъществено ПТП един и същи орган издава АУАН ,а въз основа на него и ЗПАМ.

От друга страна правното основание за налагане на ПАМ е чл. 171, т. 1, б. з) бб), която предвижда временно отнемане на свидетелство за управление на МПС за три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8;

Видно от посочената санкционна разпоредба, в нея са посочени седем по вид нарушения . Описаното като нарушаване на задълженията на водача като участник в пътнотранспортно произшествие се сумира под нормата на чл. 175, ал. 1 т.5 ЗДвП , но същото не е установено по безспорен начин.

ПАМ са форма на държавна принуда, с които се засягат правата и интересите на граждани, поради което е предвиден и формален ред за прилагането им. Едно от изискванията за законосъобразното упражняване на държавната принуда е мотивирането на акта. В случая липсват мотиви, които да кореспондират с правното основание, на което се позовава органа. Обратното – посоченото правно основания не кореспондира с фактите по делото, което опорочава издадения административен акт и обуславя отмяната му поради незаконосъобразност.

Освен горното, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3)ББ) ЗДвП – според посоченото правно основание, са форма на

държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Целта на принудителните административни мерки е да се попречи на нарушителя да върши нови нарушения, както и да преустановят вече извършващи се такива. Налагането на ПАМ почти два месеца след твърдяното нарушение няма да постигне визираните в закона цели. Принудителните административни мерки, като форма на държавна принуда, следва да бъдат налагани своевременно за да се обезпечи тяхната функция и да се изпълни целта им. Забавеното налагане на мярката в конкретния случай придобива санкционен характер.

Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. Разноски не се претендират от жалбоподателката ,поради което и такива не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗППАМ № 1956 / 10.12.2025г ,издадена от А. С. С. ,мл.автоконтрольор в 04 група ,01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР , с която по отношение на месеца Велина Д. К. с ЕГН [ЕГН] с посочен адрес за призоваване [населено място] кв.Н. [улица] вх.Б ет.4 ап.20 е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) бб)от ЗДВП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДВП.

СЪДИЯ: